

Krudtpeter spørger en embedsmand i sin kommune om lov til at restaurere sit fødehjem, og det får han lov til. Senere beder han så om lov til at opstille en lille vindmølle. Han får at vide af samme kommune, at det skal han søge om, men så må han også hellere lige søge om at genopføre sit fødehjem. Det gør han så. Kommunen anbefaler det godt nok, men siger, at det har de ikke kompetence til at beslutte, og at han derfor skal henvende sig til amtet, fordi det er en zonesag.

Amtet siger, at de betragter hans hus som et hus, der er helt nedrevet og derfor skal vurderes, som om det var et helt nyt hus på bar grund, der skulle bygges. Derfor siger de nej. Politikerne i amtet siger så, at de skal sige nej, for det står der i loven. Når Krudtpeter så spørger: "Jamen hvor står det i loven?" Så kan de selvfølgelig ikke vise ham det, for det står ingen steder i nogen lov. Der står tværtimod, at hvis man betragter et hus som en nyopførelse, så kræver det zonetilladelse, men den kan de så bare give. Der står ingen steder i loven, at de ikke må give ham lov til at bygge.

Sagen går så til det øverste nævn, som vi har inden for det område: Naturklagenævnet. De siger også nej med den begrundelse, at amtet sagde nej. Den ene hånd vasker den anden hele vejen igennem systemet. Der sidder politikere i amtet, som er partifæller med dem, der sidder i Naturklagenævnet, og derfor skeler man konstant til, hvad ens egen partifælle har sagt i det andet "forum". Når så personen - i dette tilfælde Krudtpeter - går rettens vej, hvad finder man så? Man finder, at der sidder dommere, som er kolleger med dommere, der sidder i Naturklagenævnet, og der vil man også nødig dømme modsat sine kolleger og venner. Derfor bliver hele systemet sammenspist - uforståeligt for borgerne. Alle ved godt, at det foregår som her beskrevet, men ingen kan rigtig gøre noget ved det, for man træffer selvfølgelig en beslutning i det forum, man nu sidder i, og ingen kan forbyde, at man først har set, hvordan ens partifæller og kammerater har stemt. Derfor er det næsten umuligt, hvis første instans i Danmark har sagt nej til en borger, selv om afgørelsen var forkert, at få medhold længere oppe i systemet. Jeg kunne uden problemer trække hundrede lignende eksempler frem.

En lille solstrålehistorie er der dog i bureaukratiet, nemlig at Danmarks Højesteret i december måned 1996 gav McAllan lov til at kalde sin pølsevogn McAllan på trods af, at Sø-

og Handelsretten i august 1995 gav McDonalds medhold i, at det var deres navn. Her tror jeg, at Jyllands-Posten har ret i, når de skriver, at resultatet af denne juridiske afgørelse er i overensstemmelse med, hvad den almindelige borger i Danmark mener, og sådan burde afgørelser i vort retssystem være. De burde være forståelige for ganske almindelige mennesker, men det er jo langtfra tilfældet. Seksualforbrydere, voldsforbrydere og mordere får jo ofte langt mindre straf end den borger, der har arbejdet og tjent til føden hele sit liv, har betalt skat, afgifter, lønninger osv., men som forskyldt eller uforskyldt kommer til at lave noget, der ikke er i overensstemmelse med vore skatte- og toldregler.

Hvis vi skal dvæle lidt ved Naturklagenævnet, så betragter de fleste denne instans som den øverste myndighed og domstol i Danmark for bevarelse af en god og værdig natur. Naturklagenævnet afløste Overfredningsnævnet. Naturklagenævnet blev nedsat for at vurdere tvistigheder, når f.eks. borgerne søgte om noget, som amtet sagde nej til, fordi der står noget konkret f.eks. i en fredningsplan, der er 40 år gammel, en gammel kommuneplan, eller de tror, at et flertal i Folketinget ønsker det sådan og sådan. Det går Naturklagenævnet så ind og vurderer, men man vurderer ikke ud fra, hvad der er godt for fugle- og dyreliv og naturen, hvad naboer og almenvellet mener, (det var jo ellers det, der var hensigten). Nej, man går ind og vurderer, hvad er der skrevet for 35 år siden, som om intet har forandret sig gennem 35 år. Man går for det meste ind og vurderer, hvad amtsrådsmedlemmerne har sagt, for det er dem, der har ansvaret for "det åbne land", som man siger, og så dømmer man faktisk efter det.

Her er det helt forståeligt, at der falder utrolig mange afgørelser, som befolkningen simpelt hen ikke forstår et klap af, og det har da også resulteret i, at Naturklagenævnets afgørelser ikke har den respekt, som det burde have.

Man kan sige, at med de afgørelser, der er truffet i sagerne om Krudtpeter, Søpeter, Skur-Niels og mange andre, så er respekten væk for Danmarks øverste naturdomstol.

Et bevis på, at disse emner har optaget den almindelige dansker, så vi, da Krudtpeter gennem en lille annonce samlede 1400 mennesker i Hannes-Hallen den 20. februar 1995, og hvor